

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา เพื่อบรรยายประสบการณ์ของการถูกทารุณกรรมทางเพศในวัยรุ่นหญิงตามปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ประยุกต์วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกจากผู้ให้ข้อมูลจำนวน 9 ราย ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัยโดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้ข้อมูล

ส่วนที่ 2 ประสบการณ์ของการถูกทารุณกรรมทางเพศในวัยรุ่นหญิง ประกอบด้วย 3 ประเด็นหลัก คือ 1) ประสบการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศ 2) สาเหตุที่ทำให้เกิดการถูกทารุณกรรมทางเพศ และ 3) ความต้องการความช่วยเหลือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้ข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ มีจำนวน 9 ราย เป็นเพศหญิงทั้งหมด มีอายุตั้งแต่ 15-18 ปี โดยแบ่งเป็นอายุ 15-16 ปี จำนวน 5 ราย และอายุ 17-18 ปี จำนวน 4 ราย ทั้งหมดนับถือศาสนาพุทธ กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 4 ราย และปวช. จำนวน 5 ราย ทั้งหมดอาศัยอยู่ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดระยอง สถานภาพของบิดามารดาส่วนใหญ่อยู่ด้วยกัน จำนวน 8 ราย และบิดามารดาถึงแก่กรรม จำนวน 1 ราย อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ทั้งหมดมีอาชีพรับจ้างครอบครัวส่วนใหญ่มีรายได้ 5,000-10,000 บาท/เดือน จำนวน 6 ราย รายได้ของครอบครัวมากกว่า 10,000 บาท/เดือน จำนวน 2 ราย และรายได้ของครอบครัวต่ำกว่า 5,000 บาท/เดือน จำนวน 1 ราย ครอบครัวปฏิเสธการใช้สารเสพติด จำนวน 3 ราย สูบบุหรี่ จำนวน 4 ราย ดื่มสุรา และทั้งสูบบุหรี่และดื่มสุรา จำนวน 1 ราย เท่ากัน อาศัยอยู่กับบิดามารดา จำนวน 8 ราย และอยู่กับยาย จำนวน 1 ราย จำนวนครั้งของการถูกทารุณกรรมทางเพศ ผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดถูกทารุณกรรมทางเพศครั้งแรก อายุที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ ตั้งแต่อายุ 13-15 ปี จำนวน 5 ราย และอายุ 16-18 ปี จำนวน 4 ราย ความสัมพันธ์กับผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศทั้งหมดเป็นบุคคลนอกครอบครัว

ตารางที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล จำแนกตามเพศ อายุ ศาสนา ระดับการศึกษา ที่อยู่ สถานภาพของครอบครัว บิดา/มารดา อาชีพของบิดา/มารดา หรือปกครองผู้ให้ข้อมูล รายได้ของครอบครัว การใช้สารเสพติดของบุคคลในครอบครัว ที่พักอาศัย จำนวนครั้งของการถูกทารุณกรรมทางเพศ อายุที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ ความสัมพันธ์กับผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศ

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (ราย)
1. เพศ	
หญิง	9
2. อายุ (ปี)	
15-16	5
17-18	4
3. ศาสนา	
พุทธ	9
4. ระดับการศึกษา	
มัธยมศึกษาตอนต้น	4
ระดับปวช.	5
5. ที่อยู่อาศัย (ภูมิลำเนา)	
อำเภอเมือง จังหวัดระยอง	9
6. สถานภาพบิดา/มารดา	
อยู่ด้วยกัน	8
ถึงแก่กรรมทั้งบิดามารดา	1
7. อาชีพของบิดา/มารดา หรือผู้ปกครอง	
รับจ้าง	9
8. รายได้ของครอบครัวต่อเดือน (บาท)	
ต่ำกว่า 5,000	1
5,000-10,000	6
มากกว่า 10,000	2

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (ราย)
9. การใช้สารเสพติดของสมาชิกในครอบครัว	
ปฏิเสธ	3
บุหรี	4
คิมสุรา	1
สูบบุหรี่และคิมสุรา	1
10. ที่อยู่พักอาศัย	
อยู่กับบิดามารดา	8
อยู่กับยาย	1
11. จำนวนครั้งของการถูกทารุณกรรมทางเพศ	
ครั้งแรก	9
12. ช่วงอายุที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ (ปี)	
13-15	5
16-18	4
13. ความสัมพันธ์กับผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศ	
เป็นคนนอกครอบครัว	9

ส่วนที่ 2 ประสพการณ์ของการถูกทารุณกรรมทางเพศในวัยรุ่นหญิง

การศึกษาประสพการณ์ของการถูกทารุณกรรมทางเพศในวัยรุ่นหญิง พบประเด็นที่เกี่ยวข้อง 3 ประเด็นหลัก คือ 1) ประสพการณ์ของการถูกทารุณกรรมทางเพศ 2) สาเหตุที่ทำให้เกิดการถูกทารุณกรรมทางเพศ และ 3) ความต้องการการช่วยเหลือ

1. ประสพการณ์ของการถูกทารุณกรรมทางเพศ

ประสพการณ์ของการถูกทารุณกรรมทางเพศตามการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลพบว่า เป็นการรับรู้ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อตนเองและเกิดขึ้นต่อครอบครัว และการรับรู้การจัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 การรับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อตนเอง ผู้ให้ข้อมูลพบว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเหตุการณ์ที่โหดร้ายน่ากลัว รู้สึกหมกมุ่นาคัด เกิดความอับอาย และบางครั้งรู้สึกอยากตาย

นอกจากนี้ยังทำให้ร่างกายได้รับบาดเจ็บซึ่งการได้รับบาดเจ็บนี้มีทั้งภายนอกร่างกายและภายใน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1.1 โหดร้ายนำกลัว ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าการถูกทารุณกรรมทางเพศนั้นเป็นเหตุการณ์ที่ไม่เคยประสบมาก่อนในชีวิตและไม่คิดว่าจะพบกับเหตุการณ์นั้น เหตุการณ์ดังกล่าวทำให้ตนเองรู้สึกกลัวมาก กลัวจนตัวสั่น หลับตาเมื่อใดก็ยังมองเห็นภาพเหตุการณ์นั้นอยู่ติดตา ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“หนูก็ไม่เคยเจอผู้ชายแบบนี้ มันโหดร้าย เกิดมาไม่เคยเจอ หนูก็ไม่รู้เหมือนกัน เกิดมาไม่เคยเจอ มันทั้งเจ็บและเจ็บตัวด้วย คนเราไม่เคยโดน มันสั้นไปทั้งตัว นอนไม่ได้ ตะโกนร้องก็ร้องไม่ออก” (ID 04)

“เหตุการณ์ในครั้งนั้นหนูรู้สึกกลัวสุด ๆ เลย หนูเกิดมาก็ไม่เคยเจอ มันโหดร้ายและน่ากลัวมาก ๆ ไม่คิดว่าเกิดมาต้องเจอกับเหตุการณ์แบบนี้ แก่ทำกับเราโดยที่เราไม่เต็มใจ ไม่สมัครใจ” (ID 07)

“เหตุการณ์ในครั้งนั้นหนูไม่เคยลืม มันโหดร้ายกับหนู แบบเก่าทำกับเราโดยที่เราไม่เต็มใจ หนูกลัวสุดขีดเลย กลัวจนร้องไม่ออกเลย หนูกลับมาบ้านหนูหลับตาเห็นภาพนั้นอยู่เลย มันโหดร้ายกับหนูมากเลย มันน่ากลัว มันเจ็บไปทั้งตัว สั้นไปทั้งตัว หนูร้องให้คนช่วยจนสุดเสียง แต่มันร้องไม่ออก หนูนอนร้องไห้จนเค้ามาส่งที่บ้านในตอนเช้า” (ID 08)

1.1.2 หมกนอนาค ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นสิ่งที่เลวร้ายที่เกิดขึ้นกับชีวิตตนเอง ทำให้ตนเองเสียใจมาก ซึมเศร้า และสภาพจิตใจแย่ จนรู้สึกว่าตนเองหมกนอนาค ไม่รู้จะมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างไร ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“หนูเสียใจ ร้องไห้เมื่ออยู่คนเดียวหรือเมื่อนึกถึงก็จะร้องไห้ จิตใจซึมเศร้า คิดเสียใจว่าทำไมเหตุการณ์นี้ต้องเกิดกับเราด้วย ทำไมเราต้องมาเป็นแบบนี้ ทำไมเราต้องไปกับเค้า ถ้าเราไม่ไปกับเค้าเราก็ไม่เป็นแบบนี้ ... ชีวิตเราหมกนอนาคแล้ว เมื่อหนูนึกถึง หรือถ้าหนูอยู่คนเดียวหนูก็จะร้องไห้” (ID 05)

“หนูรู้สึกเสียใจ ร้องไห้เมื่อหนูนึกถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้น จิตใจหนูย่าเย่ ทุกอย่างในชีวิต หนูหมดสิ้นแล้ว หมดอนาคต ดอนแรกหนูก็ไม่รู้จะไปพูดกับใคร เก็บตัวเงียบอยู่คนเดียว” (ID 06)

“หนูรู้สึกเสียใจ จิตใจซึมเศร้า จิตใจย่าเย่ ถ้าเราไม่ไปกับเค้าเราก็ไม่ต้องเป็นแบบนี้... ทำไมเราต้องเจอกับเหตุการณ์แบบนี้ด้วย แล้วเราจะทำอย่างไรต่อไปกับชีวิตเรา ถ้าคนอื่นรู้เค้าจะว่าอะไรไหม หนูนอนร้องไห้ทุกคืน คิดอะไรไปต่าง ๆ นา ๆ ฟุ้งซ่านไปหมด” (ID 09)

1.1.3 อยากตาย ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่า ผลกระทบที่เกิดจากการถูกทารุณกรรมทางเพศ นั้นส่งผลต่อความรู้สึกของผู้ให้ข้อมูลอย่างรุนแรง โดยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นเสมือนเป็นบทเรียน ครั้งยิ่งใหญ่ที่ทำลายความหวังทุกอย่างในชีวิตตนเองอย่างมาก ทำให้ตนเองรู้สึกอายผู้อื่น ถ้ามีใครรู้เรื่องหรือรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และรู้สึกผิดที่ต้องทำให้บิดามารดาผิดหวังและอับอายผู้อื่น ความรู้สึกดังกล่าวจึงส่งผลต่อจิตใจของผู้ให้ข้อมูลอย่างมากจนคิดอยากฆ่าตัวตาย ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“เหตุการณ์ครั้งนั้นมีผลมาก เป็นบทเรียนครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิตหนู บางทีก็คิดไม่อยากมีชีวิตอยู่ต่อไปแล้ว ไม่น่าออกไปกับเพื่อน แม่เตือนแล้ว แต่ด้วยความอยากไป ไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น” (ID 02)

“บางครั้งอยากฆ่าตัวตาย คิดมากทำไมเค้าต้องทำอย่างนี้กับเรา ทำไมต้องเกิดเหตุการณ์นี้กับเราก ถ้าเพื่อนบ้านรู้เราจะอายเค้า พ่อแม่จะอาย พ่อแม่เสียใจ ผิดหวังในตัวหนู คิดไปต่าง ๆ นา ๆ ” (ID 03)

“บางครั้งหนูก็ไม่อยากอยู่ในโลกใบนี้ ทำอย่างไรก็ได้ที่ไม่ต้องอยู่ในโลกใบนี้ มันโหดร้ายกับหนู... เพราะว่าเราอายเพื่อน อายคนอื่น ถ้าเกิดเราตายแล้วเรื่องทุกอย่างจะได้จบ เราก็จะไม่อายเพื่อน พ่อแม่ก็จะไม่ได้อายชาวบ้านเค้า” (ID 07)

1.1.4 อับอาย ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่า ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์นั้นทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความอับอายผู้อื่นทั้งเพื่อน ๆ และชาวบ้าน กลัวคนอื่นจะนินทา และอับอายเพื่อนที่ผู้ชายไม่ยอมรับ ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“หนูรู้สึกอายถ้าคนอื่นรู้ กลัวคนอื่นรู้ อายเพื่อนที่ผู้ชายไม่ยอมรับ อายชาวบ้านว่ามันเกิด
สิ่งที่ไม่ดีขึ้นกับตัวหนู ถ้าคนอื่นรู้เค้าจะนิทาเรา ไม่อยากให้เค้ารู้ว่าเราเสียตัวแล้ว อายชาวบ้านเค้า”

(ID 05)

“หนูอายคนอื่นเค้าถ้าคนอื่นรู้ กลัวคนอื่นรู้ อายคนอื่น กลัวชาวบ้านรู้ว่าเราเสียตัวแล้ว
กลัวเค้าเอาเราไปนิทา...หนูกลัวคนอื่นรู้แล้วหนูอายเค้า กลัวชาวบ้านนิทาว่า ลูกบ้านนี้มีผัวก่อน
เรียนจบ” (ID 06)

“ถ้าคนอื่นรู้จะอับอายชาวบ้าน ชาวบ้านอาจเอาหนูและครอบครัวไปนิทาต่าง ๆ นา ๆ
ว่าพ่อแม่เลี้ยงหนูอย่างไร จึงเป็นแบบนี้ ไม่อยากให้ชาวบ้านดูถูกหนูและครอบครัว” (ID 07)

1.1.5 ร่างกายได้รับบาดเจ็บ ผู้ให้ข้อมูลระบุว่า ผลของการถูกทารุณกรรมทางเพศ
ทำให้ตนเองได้รับบาดเจ็บทั้งภายในและภายนอกร่างกาย โดยการได้รับบาดเจ็บนั้นมีทั้งอาการ
บาดเจ็บที่รุนแรงและไม่รุนแรง เช่น อาการปวดท้อง ปวดช่องคลอด การฉีกขาดของช่องคลอด
ฟกช้ำ และปวดเมื่อย เป็นต้น ซึ่งการได้รับบาดเจ็บนี้เกิดจากการที่ผู้ให้ข้อมูลไม่ยินยอมหรือขัดขืน
ไม่ทำตามความต้องการของผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศ ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“เค้าคคอกหนู หนูได้รับบาดเจ็บบริเวณเจ็บที่แขน และท้อง เป็นรอยฟกช้ำ เวลาไอ หรือ
ขยับตัวก็มีเจ็บ หรือปวดบ้างในวันแรก ๆ” (ID 02)

“ตอนที่เกิดเหตุการณ์นั้นมันคคอกหนูและค้อยท้องหนูด้วย มีรอยฟกช้ำที่คอและท้อง
เวลาขยับคอกก็มีปวดเมื่อยด้วย ปวดท้องอยู่หลายวัน” (ID 04)

“เค้าค้อยท้องหนู มีรอยฟกช้ำที่แขนและขาทั้งสองข้างเขียวช้ำ และมีรอยฟกช้ำที่ท้อง
ตรงที่ถูกค้อยด้วย และเวลาลุกนั่งหรือขยับตัวก็จะเจ็บ มีอาการปวดเมื่อยที่แขนและขาทั้งสองข้าง”
(ID 08)

การวิจัยครั้งนี้มีผู้ให้ข้อมูล จำนวน 1 ราย ที่มีอาการบาดเจ็บที่อวัยวะภายใน ได้แก่ การฉีก
ขาดของช่องคลอด มีเลือดออกหลังจากการมีเพศสัมพันธ์ และเวลาปีสสาวะจะมีอาการปวด แสบ
ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“ตอนนั้นหนูไม่ยอมมัน มันเลยใช้กำลังบังคับขู่เช็ดหนู หนูคืนแบบสุดแรงเกิดไม่ได้สนใจอะไรและไม่คิดชีวิต ตอนที่หนูไปตรวจที่โรงพยาบาล พี่ (พยาบาล) บอกกับแม่ว่า ช่องคลอดฉีกขาด และหนูบอกกับพี่ (พยาบาล) ว่าหลังจากมันทำหนูแล้วมีเลือดออกด้วยและหนูหลังจากหนูปีสสาวะมักปวด แสบแทบทุกครั้ง พี่ (พยาบาล) ให้ยาแก้แสบกับยาแก้ปวด” (ID 05)

1.2 การรับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อครอบครัว ผู้ให้ข้อมูลรับรู้จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นนอกจากมีผลต่อตนเองแล้วยังมีผลต่อครอบครัว โดยผลที่เกิดจากการถูกทารุณกรรมทางเพศส่งผลกระทบต่อครอบครัวทั้งในด้านบวก คือ ความหวังใจ ความใกล้ชิด และการได้รับกำลังใจ สำหรับผลในด้านลบ คือ ความเสียใจของบิดามารดา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.2.1 ความหวังใจ ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าจะเกิดเหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศขึ้นซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ไม่ดี แต่ภายหลังจากการเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวความการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลพบว่า มีผลในทางบวก คือ ทำให้บรรยากาศในครอบครัวดีขึ้น โดยสมาชิกในครอบครัวมีความหวังใจกันมากขึ้น บิดามารดาคอยดูแลเอาใจใส่ผู้ให้ข้อมูลมากขึ้น ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“ในความรู้สึกของหนู หลังจากเหตุการณ์นั้น ครอบครัวของหนูหวังใจหนูมากขึ้น คอยซักถามมากขึ้นเวลาจะไปไหน ถ้าไปแล้วยังไม่กลับก็จะโทรตามหรือต้องขออนุญาตก่อนไปไหนทุกครั้ง ถ้าดีก็มากก็จะบ่นมากด้วยโดยเฉพาะยาย” (ID 04)

“หนูรู้สึกว่พ่อแม่เป็นห่วงหนูมากขึ้น ไปไหนก็จะคอยถาม และคอยถามถึงสภาพจิตใจของหนูตลอด วันไหนหนูไม่กินข้าวเค้าก็จะคอยถาม และให้หนูไปหาเพื่อนมากขึ้น ไม่ค่อยปล่อยให้หนูอยู่คนเดียวเค้าบอกว่ากลัวหนูคิดมาก” (ID 05)

“หลังจากเหตุการณ์นั้น พ่อแม่เป็นห่วงหนูมากขึ้น ไม่ค่อยให้ไปไหนกับเพื่อน โดยเฉพาะในยามค่ำคืน โดยเฉพาะกับเพื่อนผู้ชายเป็นพิเศษ ... ในบางครั้งพ่อก็ไปรับหนูเองถ้าหนูไปกับเพื่อนแล้วดีก็มาก ๆ ถ้ายังไม่กลับ” (ID 08)

1.2.2 ความใกล้ชิด ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่า ภายหลังจากการเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวแล้วนั้น ทำให้บิดามารดาและผู้ปกครองคอยดูแลผู้ให้ข้อมูลอย่างใกล้ชิดมากขึ้น โดยเฉพาะมารดาจะคอย

อยู่เป็นเพื่อนตลอด ไปไหนก็ไปด้วยกันตลอด บิดาก็มีการพูดคุยและใกล้ชิดกับผู้ให้ข้อมูลมากขึ้น ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“หลังจากเหตุการณ์นั้น หนูใกล้ชิดกับพ่อแม่มากขึ้น...รักท่านมากขึ้น แม่เข้าใจหนู ไม่ซ้ำเติมกับสิ่งที่เกิดขึ้น...พวกเค้าจะพูดคุยกับหนูมากขึ้น ไม่ปล่อยให้หนูอยู่คนเดียว ไปไหนก็ไปเป็นเพื่อน และจะคอยซักถามปลอบ โยนหนูอยู่ตลอดเวลา” (ID 07)

“หลังจากเหตุการณ์นั้น คนในครอบครัวของหนู ทั้งพ่อแม่และพี่สาว น้องสาวใกล้ชิดกับหนูมากขึ้น รวมทั้งลุงและป้าที่บ้านอยู่ใกล้กัน ไม่ค่อยปล่อยให้หนูอยู่คนเดียว ตอนเกิดเหตุการณ์ใหม่ ๆ พ่อแม่คอยอยู่เป็นเพื่อนตลอด ถ้าคิดอะไรก็จะฝากพี่สาวหรือน้องสาว หรือถ้าไม่มีใครว่างก็จะให้หนูไปอยู่กับลุงกับป้า พวกเค้ากลัวหนูคิดมาก เครียด พยายามพูดคุยหรือพาหนูไปทำกิจกรรมต่าง ๆ” (ID 09)

1.2.3 การได้รับกำลังใจ ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าจะหลังจากเกิดเหตุการณ์นั้นแล้ว ผู้ให้ข้อมูลได้รับกำลังใจจากหลาย ๆ คนที่อยู่รอบข้าง ได้แก่ ครอบครัว โดยการปลอบ โยน อยู่เป็นเพื่อน เข้าใจผู้ให้ข้อมูลมากขึ้น คอยซักถามปลอบ โยนผู้ให้ข้อมูล ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีกำลังใจดีขึ้นอย่างรวดเร็ว ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“ตอนนี้ความสัมพันธ์ในครอบครัวดีขึ้นมาก โดยเฉพาะกับแม่ แม่จะคอยไปไหนกับหนูตลอดอยู่เป็นเพื่อนตลอด ใกล้ชิดกันมากขึ้น คอยให้กำลังใจ พาไปเที่ยวข้างนอกบ้างทำให้หนูมีกำลังใจได้เร็วขึ้น” (ID 02)

“บุคคลในครอบครัว โดยเฉพาะพ่อที่เมื่อก่อนเป็นคนดีมาก หนูจะกลัวพ่อมาก แต่พอเกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น พ่อเปลี่ยนไปเลย...พ่อก็รู้เรื่องเค้ากลับเปลี่ยนเป็นคนละคนเลย เค้าให้กำลังใจหนูดีมากมาย” (ID 03)

1.2.4 ความเสียใจของบิดามารดา ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าจะจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นทำให้ครอบครัว โดยเฉพาะบิดามารดาเสียใจ มารดาจะเสียใจและร้องไห้ เมื่อเห็นผู้ให้ข้อมูลร้องไห้ สำหรับบิดาก็จะรู้สึกเสียใจจนบางครั้งไม่อยากไปทำงาน ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“มีครอบครัว แม่เสียใจ พ่อเสียใจบางทีแม่เห็นหนูอยู่คนเดียวแล้วหนูร้องไห้ แม่ก็จะร้องไห้ตามหนูไปด้วย แล้วแม่ก็จะมากอดหนูแล้วร้องไห้ไปกับหนูด้วยทุกครั้ง” (ID 02)

“พ่อเสียใจ ไม่อยากไปทำงาน ผิดหวังในตัวหนู แล้วแม่ก็เสียใจร้องไห้ที่หนูต้องมาเจอกับเหตุการณ์แบบนี้ เค้าคงผิดหวังในตัวหนู ตอนแรกแม่ก็ร้องไห้เมื่อเห็นหน้าหนู แล้วก็ปลอบกอดหนู” (ID 03)

“พ่อแม่เสียใจ บางครั้งหนูเห็นแม่หนูแอบเสียใจ และร้องไห้ หนูยังรู้สึกเสียใจที่ทำให้แม่เสียใจ เค็ดร้อ้น แต่แม่ก็ไม่ว่าอะไร ปลอบโยนหนูทุกครั้งทีเห็นหนูร้องไห้” (ID 06)

1.3 การรับรู้การจัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น การจัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นวิธีการต่าง ๆ ที่ผู้ให้ข้อมูลใช้ในการแก้ไขปัญหาหรืออาการที่เกิดขึ้นกับตนเองจากเหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศ ผู้ให้ข้อมูลมีวิธีการจัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยตนเองและการจัดการที่ได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น ดังนี้

1.3.1 การจัดการด้วยตนเอง จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความรู้สึกและอาการต่าง ๆ เช่น กลัว จิตใจซึมเศร้า เสียใจ และร้องไห้ เป็นต้น ผู้ให้ข้อมูลจึงมีวิธีการต่าง ๆ เพื่อลดความรุนแรงของความรู้สึกและอาการต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น และสามารถดำเนินชีวิตภายหลังจากเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวต่อไปได้ ซึ่งวิธีการจัดการดังกล่าว ประกอบด้วย 3 วิธี ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.3.1.1 การอยู่คนเดียว ผู้ให้ข้อมูลระบุว่า ภายหลังจากเกิดเหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศดังกล่าวขึ้น ผู้ให้ข้อมูลจะเก็บตัวเงียบอยู่คนเดียว ไม่ออกไปไหน และไม่พูดคุยกับใคร ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นวิธีการจัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นวิธีหนึ่งที่ผู้ให้ข้อมูลใช้กับตนเอง ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“ตอนแรกก็เก็บตัวเงียบ อยู่ในห้องคนเดียวนอนร้องไห้เมื่อคิดถึงเหตุการณ์นั้น ไม่อยากพูดกับใคร ไม่อยากเจอใคร ไม่ออกไปไหน จะอยู่แต่ในห้องแม่แต่คนในครอบครัวก็ยัง ไม่อยากพูดหรือคุยด้วย” (ID 03)

“ตอนแรกที่เกิดเหตุการณ์ขึ้นใหม่ ๆ หนูไม่อยากออกไปไหนเลย อยู่แต่ในห้องคนเดียว ไม่อยากไปไหน ไม่อยากพูดกับใคร อยู่แต่ในบ้าน” (ID 04)

“ตอนเกิดเหตุการณ์ใหม่ ๆ หนูเก็บตัวอยู่คนเดียว ไม่อยากออกไปไหน ไม่อยากพูดกับใคร จะเก็บตัว จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับใครแม้แต่กับเพื่อน ๆ” (ID 07)

1.3.1.2 การใช้ยานอนหลับ เป็นวิธีการหนึ่งให้ผู้ให้ข้อมูลใช้จัดการกับอาการที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์ดังกล่าว โดยเฉพาะในเวลาที่เครียดมาก ๆ จนทำให้นอนไม่หลับ ซึ่งระยะเวลาในการใช้ยาหรือจำนวนยาที่ใช้ก็จะแตกต่างกันไป ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“ในช่วงแรกหนูก็กินยานอนหลับที่ได้มาจากโรงพยาบาลบ้าง ทำให้หนูหลับสบายขึ้นไม่ต้องร้องไห้ หรือนอนสะดุ้งตื่นในตอนดึก ๆ ด้วย” (ID 02)

“ในช่วงแรกของการเกิดเหตุการณ์ในครั้งนั้น หนูนอนไม่หลับ หนูต้องกินยานอนหลับกินนานประมาณ 3 เดือน หนูกินยานอนหลับซึ่งในบางครั้งหนูกินเม็ดเดี่ยวไม่หลับหนูก็กินเพิ่มอีกเม็ดหนึ่งเพื่อให้นอนหลับได้” (ID 03)

“ในช่วงแรกหนูนอนไม่หลับ คิดมาก หนูกินยานอนหลับที่ได้จากพี่ (พยาบาล) กินได้ประมาณ 2 เดือน ถึงได้นอนหลับเองได้ แต่ไม่ได้กินทุกวัน” (ID 06)

1.3.1.3 การพึ่งศาสนา ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่า จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีผลทำให้ตนเองคิดมาก จิตใจไม่สงบ ฟุ้งซ่าน เป็นต้น จึงต้องอาศัยสิ่งยึดเหนี่ยวทางจิตใจ โดยการไปทำบุญ ตักบาตร รดน้ำมนต์ และสวดมนต์ไหว้พระ เป็นต้น โดยมีความเชื่อที่ว่าการกระทำดังกล่าวจะช่วยให้อาการสงบและฟื้นทุกข์ได้ ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“ส่วนมากแม่หนูจะพาไปทำบุญเพื่อทำให้จิตใจสงบ ไม่ฟุ้งซ่าน หนูพยายามคิดถึงแต่เวรกรรมของหนู หนูทำบุญอย่างเดียวเพื่อให้หนูพ้นจากทุกข์ครั้งนี้ให้เร็วที่สุด” (ID 03)

“แม่หมั่นชวนหนูออกไปทำบุญตลอด เค้ายกมาให้หนูทำบุญล้างชาม เพื่อให้หนูมีกำลังใจ หายได้นาน ๆ และจับผู้ชายคนนั้น ได้เร็ว ๆ และเค้าพาหนูไปอบน้ำมนต์ด้วย” (ID 06)

“หนูมีไปทำบุญบ้าง หรือในบางครั้งที่นอนไม่หลับหนูก็ไหว้พระสวดมนต์ก่อนนอนเพื่อทำจิตใจให้สงบสุข ไม่คิดฟุ้งซ่าน มันก็พอช่วยได้” (ID 09)

1.3.2 การจัดการที่ได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความรู้สึกและอาการต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว นอกจากวิธีการจัดการกับความรู้สึกและอาการด้วยตนเองแล้ว ผู้ให้ข้อมูลยังจัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยได้รับการช่วยเหลือจากผู้อื่น เช่น เพื่อน การเบี่ยงเบนความสนใจ และบุคลากรด้านสุขภาพ เป็นต้น เพื่อให้ตนเองลืมเหตุการณ์ การถูกทารุณกรรมทางเพศ ความช่วยเหลือที่ได้รับจากผู้อื่น มีดังนี้

1.3.2.1 การพูดคุยกับเพื่อน ผู้ให้ข้อมูลระบุว่า การพูดคุยกับเพื่อนก็เป็นวิธีการจัดการกับเหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศวิธีหนึ่ง โดยเฉพาะกับเพื่อนที่สนิท ผู้ให้ข้อมูลจะเล่าเรื่องหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ให้เพื่อนฟัง เพื่อนก็จะพยายามพูดคุยและหาเรื่องที่สนุก ตลกขบขันมาเล่าให้ผู้ให้ข้อมูลฟัง เพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลลืมเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“หนูเล่าให้เพื่อนฟัง หาเพื่อนคุย ปรับทุกข์ ไม่พยายามอยู่คนเดียว... ถ้าหนูอยู่คนเดียวแล้วหนูจะคิดมาก หนูพยายามที่จะไม่อยู่คนเดียวพยายามหาเพื่อนคุย เพื่อนก็ให้กำลังใจดีไม่ค่อยปล่อยให้หนูอยู่คนเดียว พยายามมาเยี่ยมหนูทุกวันเลย” (ID 04)

“ส่วนมากหนูจะไปหาเพื่อนที่หนูสนิทแล้วไปคุยกับเค้าไม่พยายามอยู่คนเดียว ทำให้หนูลืมเหตุการณ์ในครั้งนั้น ได้... ตอนเกิดเหตุการณ์ใหม่ ๆ หนูต้องให้เพื่อนที่หนูสนิทมานอนข้างเป็นเพื่อนหนูเพื่อให้หนูมีเพื่อนคุยจะได้ลืมเหตุการณ์นั้นได้” (ID 06)

“หนูจะปรึกษากับเพื่อน เล่าให้เพื่อนที่สนิทฟัง...เพื่อนบอกว่า มันเป็นไปแล้ว อย่าไปคิดมาก ชวนคุย พาไปเที่ยว ทำให้สนุก ตลกขบขันไม่ให้เครียด” (ID 07)

1.3.2.2 การเบี่ยงเบนความสนใจ ผู้ให้ข้อมูลระบุว่า การทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ไปเที่ยวกับเพื่อน เล่นเกมส์ ฟังเพลง และร้องเพลง เป็นต้น เป็นกิจกรรมที่สามารถช่วยเบี่ยงเบนความสนใจของผู้ให้ข้อมูลต่อเหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศที่เกิดขึ้นได้ ทำให้ลืมเหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศนั้นได้ ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“หนูจะเปิดเพลงฟังดัง ๆ หรือไม่ก็เล่นเกมสไปเที่ยวกับเพื่อน ... ถ้าคิดถึง ก็จะเปิดเพลงดัง ๆ ถ้าอยู่คนเดียวก็จะคิดถึงเหตุการณ์นั้น ก็จะเปิดเพลงดัง ๆ ให้มันกลบความคิดนั้นไป หรือนั่งฟังเพลงอยู่คนเดียว” (ID 02)

“หนูก็ออกจากบ้าน ไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ บ้างหรือออกไปเล่นเกมส์ ไปหาเพื่อนไม่อยู่คนเดียว ถ้าอยู่คนเดียวแล้วจะคิดถึงเหตุการณ์นั้น” (ID 04)

“หนูจะออกไปเที่ยวกับเพื่อนเป็นส่วนใหญ่ ไปอยู่ในหมู่เพื่อน ไปร้องเพลงด้วยกัน หาอะไรทำเพื่อให้ลืมเหตุการณ์นั้น หรือบางครั้งหนูก็ไปเล่นเกมส์ที่บ้านเพื่อน พยายามไม่อยู่คนเดียว ถ้าอยู่คนเดียวแล้วหนูจะคิดมาก” (ID 08)

1.3.2.3 การได้รับกำลังใจจากพยาบาล ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่ พยาบาลให้คำแนะนำ การช่วยเหลือ และกำลังใจโดยเฉพาะในด้านจิตใจดีมาก ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกพอใจกับการช่วยเหลือของพยาบาลเป็นอย่างมาก ทั้งในเรื่องการให้กำลังใจ การให้คำแนะนำ การติดต่อ ประสานงาน หรือการดำเนินคดีต่าง ๆ ในกรณีและผู้ให้ข้อมูลหรือญาติไม่ทราบหรือไม่เข้าใจ ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“พี่ (พยาบาล) ให้การช่วยเหลือหนูดี พี่เค้าให้กำลังใจหนูให้การช่วยเหลือทุกอย่าง แม้กระทั่งในรูปของคดีความ แนะนำว่าต้องทำอะไรบ้าง ทำให้คิดไปด้วยดี แล้วพี่ (พยาบาล) ก็ให้หนูโทรไปปรึกษาได้ทุกเรื่องถ้าหนูเครียดมาก ๆ” (ID 03)

“พี่ (พยาบาล) ให้คำแนะนำ ให้กำลังใจ ต่าง ๆ นา ๆ ว่าไม่ต้องเครียด ให้พูดคุยซักถามด้วยความ เป็นกันเอง ทำให้หนูไม่เครียด แนะนำในเรื่องของรูปคดี เพราะแม่หนูไม่ค่อยเข้าใจว่าต้องทำอย่างไรบ้าง ...ก็แนะนำ ให้พบแพทย์ให้ยามากิน ให้เบอร์โทรติดต่อถ้ามีอะไรฉุกเฉินต่าง ๆ” (ID 07)

2. สาเหตุของการเกิดเหตุการณ์การทารุณกรรมทางเพศ

สาเหตุที่ทำให้เกิดเหตุการณ์การทารุณกรรมทางเพศตามการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลพบว่าเกิดจากตัวผู้ถูกระทำทารุณกรรมทางเพศ (ผู้ให้ข้อมูล) และผู้ที่กระทำทารุณกรรมทางเพศ ดังนี้

2.1 จากผู้ถูกระทำทารุณกรรมทางเพศ (ผู้ให้ข้อมูล) ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่ สาเหตุที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ส่วนหนึ่งเป็นเพราะผู้ให้ข้อมูลไว้วางใจหรือเชื่อใจผู้อื่นง่ายเกินไป และไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนหรือตักเตือน และห้ามปรามของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง จึงเป็นเหตุที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ดังกล่าวขึ้น ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1.1 ความไว้วางใจ ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าการที่ผู้ให้ข้อมูลไปด้วยกันกับเพื่อนชายตามลำพังโดยเฉพาะเวลากลางคืนและการอยู่ในที่ ๆ ลับตาคนกับผู้ชายสองต่อสอง รวมทั้งการขอมไปไหนมาไหนกับผู้ชายที่เพิ่งคบกันได้ไม่นาน เป็นสาเหตุนำไปสู่การเกิดเหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศขึ้น ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลดังต่อไปนี้

“เค้าโทรมาชวนหนูไปกินข้าวเย็นที่บ้านเป็นเพื่อนเค้า เค้าบอกว่าไม่มีใครอยู่ เค้าไม่มีเพื่อนกินข้าว... หนูไว้ใจคนง่ายไป และไม่ควรรอยู่ที่ลับตาคนกับผู้ชายสองต่อสอง” (ID 03)

“หนูไว้ใจคนง่าย เป็นที่ตัวหนูเองที่ออกไปเที่ยวกับผู้ชายสองต่อสองในตอนกลางคืนด้วย และหนูก็เชื่อคำพูดของเค้าด้วย ทำให้หนูต้องเจอกับเหตุการณ์นี้ หนูไม่น่าไว้ใจผู้ชายเลยทำให้หนูต้องเป็นเช่นนี้” (ID 05)

“หนูคิดว่าหนูไว้ใจคนง่ายเกินไป ที่ไปกับผู้ชายสองต่อสองตามลำพัง และยังไปเที่ยวกลางคืนด้วย กับผู้ชายคนนี้หนูคบกับเค้าแค่ 5 เดือนเอง และหนูไม่ได้ขออนุญาตพ่อแม่ด้วย พวกเค้าแค่คิดว่าหนูไปกับเพื่อนเดิม ๆ เลยไม่ได้ห้ามหรือเตือนอะไร” (ID 06)

2.1.2 การไม่เชื่อฟัง ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่าการที่ตนเองไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนหรือตักเตือน และห้ามปรามของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ซึ่งได้ตักเตือนและห้ามไม่ให้ออกไปเที่ยวกับผู้ชายแต่ผู้ให้ข้อมูลไม่เชื่อฟังจึงเป็นสาเหตุทำให้เกิดเหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศนั้นขึ้น ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“แม่เตือนหนูแล้วว่าไม่ให้ไปเที่ยวกับเพื่อนผู้ชายในยามค่ำคืน แต่หนูก็ยังอยากจะไป ทำให้หนูต้องเจอกับเหตุการณ์อย่างนี้ ถ้าหนูเชื่อแม่สักนิดหนูก็ไม่ต้องมาเจอกับเหตุการณ์แบบนี้ หนูคิดถึงเหตุการณ์นั้นที่ไรหนูก็เสียใจทุกทีที่ไม่เชื่อแม่ตั้งแต่แรก” (ID 01)

“หนูน่าจะเชื่อคำบอกหรือคำเตือนของแม่ว่าไม่ให้ออกไปเที่ยวกับเพื่อนกลุ่มนี้ แต่หนูก็ยังขึ้นออกไป ไม่น่าออกไปกับเพื่อนกลุ่มนี้ตามลำพังเลย แม่เตือนแล้ว แต่ด้วยความอยากไป ไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ทำให้หนูต้องเจอกับเหตุการณ์นี้” (ID 02)

“ถ้าหนูเชื่อยายก็ดีแล้ว ตอนแรกยายเค้าห้ามไม่ให้หนูไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ เนื่องจากมันดึกแล้ว และเพื่อน ๆ ของเพื่อนหนูก็เริ่มมาแล้วด้วย หนูก็ยังแอบไปกับพวกมันทำให้หนูต้องเจอกับเหตุการณ์แบบนี้ หนูรู้สึกเสียใจที่ไม่เชื่อคำเตือนของยาย” (ID 04)

2.2 จากผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศ ตามการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลพบว่า ผู้ที่กระทำทารุณกรรมทางเพศบางรายมีการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เช่น การดื่มสุราและดื่มเบียร์ เป็นต้น จึงทำให้ผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศขาดสติและพุดจาไม่รู้เรื่อง เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดเหตุการณ์การทารุณกรรมทางเพศ ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลดังต่อไปนี้

“ผู้ชายคนนี้เค้าไม่กินเหล้าแต่เค้าดื่มเบียร์ วันนั้นเค้าและหนูไปเที่ยวโรงเบียร์ด้วยกัน เค้าดื่มเบียร์ไปหลายเหยือกเหมือนกัน แล้วเค้าก็เมาพุดจาไม่รู้เรื่อง ทำให้เค้าทำอย่างนั้นกับหนู ทั้งที่เราพึ่งคบกัน” (ID 06)

“ก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์นั้นขึ้น เค้าไปกินเหล้ามากับเพื่อนของเค้า แล้วเค้าก็โทรมาชวนหนูไปเที่ยว แล้วเค้าก็พาหนูไปทางทะเล แล้วก็พาไปใน โรงแรม เค้าก็ชวนหนู แต่หนูพยายามพุดขอร้องเค้า แต่เค้าก็ขี้มแล้วก็ยังทำต่อ เค้าพุดอ้อแอ้ ไม่ค่อยรู้เรื่อง...เค้ามีกลิ่นเหล้า พุดไม่ค่อยรู้เรื่อง ปกติเค้าเป็นคนมีเหตุผล ให้เกียรติหนูทุกอย่างเค้าจะทำอะไรหนูเค้าจะบอกหนูก่อน ขออนุญาตหนูก่อนถ้าหนูไม่ เค้าก็ไม่ทำเค้ากลัวหนูงอน แต่คราวนั้นสงสัยเค้าจะเมาเหล้ามาก ๆ จึงไม่มีสติ” (ID 07)

“เค้ากินเหล้าเมา พุดจาไม่รู้เรื่อง หนูพยายามพุดกับเค้าแต่เค้าไม่ฟัง เค้าไม่ฟังเหตุผลหนูเลย เค้าคงไม่มีสติ คงจะเมาเหล้ามาก ๆ เลยทำให้เค้าขาดสติ ไม่มีเหตุผลทำให้ทำอะไรโดยที่ไม่ได้คิด ปกติเค้าเป็นคนดีตามใจหนูทุกอย่างอยากได้อะไรเค้าก็หามาให้ เค้าเรียนเก่งด้วย เป็นเด็กตั้งใจเรียน” (ID 09)

3. ความต้องการการช่วยเหลือ

ความต้องการการช่วยเหลือ เป็นการรับรู้ของผู้ให้ข้อมูลที่ต้องการการช่วยเหลือเพิ่มเติมจากภายหลังจากที่เกิดเหตุการณ์ขึ้น ซึ่งสามารถสรุปความต้องการการช่วยเหลือได้เป็น 2 ประเด็นสาระ คือ 1) ด้านคดีความ และ 2) ด้านข้อมูลเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 ด้านคติความ ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ว่า หลังเกิดเหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศขึ้น ผู้ปกครองแจ้งความดำเนินคดี แต่การดำเนินคดีล่าช้า เจ้าหน้าที่ตำรวจก็ยังไม่สามารถจับตัวผู้กระทำผิดได้ บางรายใช้เวลาเป็นปี นอกจากนี้ผู้ปกครองและผู้ให้ข้อมูลขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินการเกี่ยวกับคดีความ จึงต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ในด้านกฎหมายหรือการดำเนินคดีความ ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“หนูอยากให้ตำรวจจับผู้ชายคนนั้นได้เร็ว ๆ นี่ก็นานแล้วประมาณเกือบปีแล้วคดียังไม่คืบหน้าเลย และหนูต้องการความช่วยเหลือในเรื่องเกี่ยวกับคดีความด้วย เนื่องจากในตอนแรกนั้น ต้องมีการ ไปพบพวกอัยการต่าง ๆ หนูไปกับแม่ไม่ค่อยถูกเลยต้องโทร ไปถามพี่ (พยาบาล) บ่อย ๆ” (ID 02)

“หนูและแม่ ๆ ไม่รู้เรื่อง ในรูปคดีความเลย ตอนแรกพี่ (พยาบาล) ต้องจัดการให้ว่าต้องทำอะไรบ้าง ไปพบใครบ้างที่ไหน หนูต้องการข้อมูลทางด้านนี้มาก เนื่องจากหนูไม่มีข้อมูลและความรู้ทางด้านนี้เลย และต้องการให้ตำรวจจับผู้ร้ายให้ได้เร็ว ๆ” (ID 08)

“หนูต้องการให้ตำรวจจับผู้ชายคนนั้นให้ได้เร็ว ๆ เนื่องจากคดีของหนูนี้ก็นานมากแล้ว ตำรวจยังจับผู้ชายคนนั้น ไม่ได้อีก และหนูและแม่ต้องการความช่วยเหลือเกี่ยวกับรูปคดี เพราะเราไม่ค่อยเข้าใจ ทำอะไรไม่ถูก บางทีต้องโทร ไปถามพี่ (พยาบาล)” (ID 09)

3.2 ด้านข้อมูลเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ว่า ภายหลังจากเกิดเหตุการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศขึ้นนั้น ผู้ให้ข้อมูลมีโอกาสดำเนินการหรือตรวจโรคหรือติดโรคจากผู้กระทำทารุณกรรมได้ โดยเฉพาะโรคเอดส์ เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด ทำให้ไม่ได้ป้องกันและไม่ได้ใส่ถุงยางอนามัย รวมทั้งผู้ให้ข้อมูลยังเป็นวัยรุ่นจึงยังขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับโรคที่ติดต่อทางเพศสัมพันธ์ จึงต้องการคำแนะนำเกี่ยวกับโรคที่ติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

“หนูต้องการทราบข้อมูลเกี่ยวกับโรคเอดส์ เพราะว่าผู้ชายคนนั้นเค้าไม่ได้ใส่ถุงยาง และหนูไม่รู้ประวัติส่วนตัวของเค้าด้วยเนื่องจากเค้าเป็นเพื่อนของแฟนหนู ถ้าเค้ามีเชื้ออยู่หนูต้องติดด้วยแม่ ๆ เลย” (ID 01)

“หนูต้องการรู้เรื่อง โรคเอดส์มากเลย เนื่องจากตอนเกิดเหตุการณ์นั้น มันไม่ได้ใส่ถุงยาง คิ้วและผู้ชายคนนั้นน่าจะมีโอกาสติดเชื้อเอดส์เนื่องจากมันชอบมั่วกับผู้หญิงหลายคนด้วย หนูกลัว ติดเอดส์จากมัน หนูอยากรู้ว่าถ้าติดแล้วมีอาการเป็นอย่างไรบ้าง และหนูมีโอกาสเป็นมากไหม ยาย หนูก็พูดอยู่เหมือนกันทำให้หนูรู้สึกกลัว” (ID 04)

สรุป

จากผลการศึกษาประสบการณ์ของการถูกทารุณกรรมทางเพศในวัยรุ่นหญิง พบประเด็น สำคัญ คือ 1) ประสบการณ์การถูกทารุณกรรมทางเพศ 2) สาเหตุของการถูกทารุณกรรมทาง เพศ และ 3) ความต้องการความช่วยเหลือ โดยผลการศึกษาพบว่า ประสบการณ์การถูกทารุณกรรม ทางเพศ มี 3 ประเด็น คือ การรับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อตนเอง ประกอบด้วย โหดร้ายน่ากลัว หมด อนาคต อยากตาย อับอาย และการได้รับบาดเจ็บทางได้ร่างกาย การรับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อ ครอบครั้ว ประกอบด้วย ความหวังใจ ความใกล้ชิด การได้รับกำลังใจ และความเสียใจของบิดา มารดา และการรับรู้การจัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ประกอบด้วย การจัดการด้วยตนเอง ได้แก่ การอยู่คนเดียว การใช้ยานอนหลับ และการพึ่งศาสนา ส่วนในด้านของการได้รับความช่วยเหลือ จากผู้อื่น ได้แก่ การพูดคุยกับเพื่อน การเบี่ยงเบนความสนใจ และการได้รับกำลังใจจากพยาบาล สำหรับสาเหตุของการเกิดการทารุณกรรมทางเพศนั้น ประกอบด้วย จากตัวผู้ที่ถูกทารุณกรรมทาง เพศ ได้แก่ ความไว้วางใจ และการไม่เชื่อฟัง และจากผู้กระทำทารุณกรรมทางเพศ คือ การดื่ม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และประเด็นหลักสุดท้าย คือ ความต้องการความช่วยเหลือ ประกอบด้วย ด้านจิตใจ และด้านข้อมูลเกี่ยวกับ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

ผลการศึกษาที่พบในการศึกษาครั้งนี้สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานเพื่อวางแผนให้ การช่วยเหลือดูแลวัยรุ่นหญิงที่ถูกทารุณกรรมทางเพศและครอบครั้ว เพื่อให้ครอบครัวและ เหมาะสมกับความต้องการของวัยรุ่นหญิงกลุ่มนี้ต่อไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น